

En detalj fra installasjonen «Når alt vi vet blir fremmed (omstridte beslutninger)».

c TRONDBORGEN

Når alt vi vet blir fremmed (omstridte beslutninger)», del av installasjon.

c TRONDBORGEN

Raustein nekter seg ingenting når han iscenesetter sitt minnespill; hele installasjonen bæres av erindringens standhaftighet i sine gjentakende former og sine nærmest uendelige variasjoner av disse.

Installasjonen «Når alt vi vet blir fremmed (omstridte beslutninger)».

TRONDBORGEN

Arkiv av myke minner

UTSTILLING: En utstilling som nærmest sluker deg, skriver vår anmelder om John K. Rausteins utstilling på Sølvberget.

Av **Trond Borgen**
Kunstanmelder i Aftenbladet

Sølvberget galleri: John K. Raustein
Når alt vi vet blir fremmed (omstridte beslutninger), installasjon. T.o.m. 27. mai

En sjelden gang faller alt på plass i kunsten, når form og innhold går opp i en høyere enhet, og når den besøkende blir en aktiv utforsker og deltaker. John K. Rausteins fabelaktige installasjon i Sølvberget galleri er en slik utstilling. Den ikke bare omslutter deg der du går innover; den nærmest sluker deg – og du blir oppslukt.

På ett plan dreier det seg om å gjøre harde byggeplasser myke.

Raustein er åpenbart inspirert av rør, stillaser, planker og diverse filler brukt til å beskytte bygningsinstallasjoner, noe han viser i katalogens sidestilling av fotografier fra slike plasser med bilder fra hans egen kunst. Når han gjenskerper og forvandler slike steder i sin installasjon, er grunnstrukturen et bærende system av nettopp rør, planker og hyller, og på disse dels stapper han inn, dels henger han utenpå, remser av tøy, draperier, svulmende tekstilformer som buler, tyter og strutter ut i rommet. Jeg går inn i et mykt fantasilandskap med fire ulike stasjoner, hver farget med én farge.

Erindringens standhaftighet
Det er stasjoner hvor Raustein har formet minner fra barndom – men, bl.a. med elementer fra mor og far i hver sin farge. Aldri konkret, mer som minner som kan stikke seg ut eller trekke seg

tilbake, forsvinne inn i et mylder av andre minner.

Jeg er altså midt inne i en slags minnehall hvor minnene ikke bare er produkter av hukommelsens arbeid, men også av emosjonenes tilsynelatende frie spill, likevel tøylet, for her er det ikke minst gjentakelsen av folder og former som både holder minnene aktive, men også i sjakk. Raustein nekter seg ingenting når han iscenesetter sitt minnespill; hele installasjonen bæres av erindringens standhaftighet i sine gjentakende former og sine nærmest uendelige variasjoner av disse. I den senere tid har deler av norsk tekstilkunst tatt en tydelig barokk vending.

Vi ser det hos noen av Rausteins kolleger, som Hanne Friis og Elin Reboli Melberg. Ikke minst i Melbergs store «Jæren», vist på Hå gamle prestegard i 2021, gikk tekstilkunsten ut i rommet og kunne minne om

barokkens skulpturelle overdådighet på 1600- og 1700-tallet. Inne i Rausteins installasjon får jeg den samme assosiasjonen til barokken, men mens den tids billedhoggere og arkitekter laget minnehaller i form av svulstige kapeller til ære for paver og kardinaler, er det det helt hverdagslige som minnes hos Raustein. Han bytter ut hard marmor med bløte tøybylter og tøyroller. Og på den måten gjør han kunsten til et arkiv for myke minner, samtidig som han vrenger byggeplassenes hardhet og maskuline aksjonsområde til en mykhetens verden.

Sanselighetens vinduer
Derfor utstillingstittelens dobbeltbunn: «Når alt vi vet blir fremmed» peker både på byggeplassenes absurde forvandling til tekstilt drømmepreg og på personlige minners langsomme bevegelse mot en hybrid posisjon mellom det helt konkrete og det

abstrakte – det som paradoksalt finnes både som det håndfaste og taktile, men også som det uåndgripelige og diffuse. Det er nærmest noe manisk over Rausteins ekspanderende arbeid med former som stadig gjentas og varieres, eser og fyller rommet – som om han aldri kan få nok. Men samtidig har han tatt vare på de minste tiloversblevne tøystrimler; de har han sydd sammen til tette, sirlige, monokrome veggtepper, stringente i sin rektangulære form; en slående kontrast til installasjonens barokke uttrykk: Hver strimmel av gamle minner, hvert gram av erindringens brokker, er tatt vare på.

Rausteins installasjon har åpnet sanselighetens vinduer og ført meg direkte inn i selve fargen, som på min vei muterer i de underligste former og kropper, for så til sist å samle seg i de monokrome teppene, hvor alt faller helt til ro.